

PHẦN 9

- **D**iểm Mi? Mà nghĩ xem... bên Mỹ, anh Thành Nhật mà biết tao mang thai, chắc anh vui lắm ảnh sẽ nôn nóng quay về nhanh cho mà xem.

Hi hi... Tô Quyên cùng Điểm Mi đi siêu thị mua sắm áo quần, tã lót cho trẻ sơ sinh, đồ dùng cho người mang thai. Suốt cả buổi cho đến lúc rời khỏi siêu thị, nụ cười cứ nở mãi trên môi nàng. Nàng hạnh phúc với thiên chức bắt đầu làm mẹ. Chính mình là người đóng góp phần quan trọng đem đến hạnh phúc và niềm vui cho gia đình, cho chồng. Biết có con, anh Thành Nhật sẽ sống đàng hoàng đúng ý mình hơn.

- Điểm Mi...

Suyt!

Tiếng “suyt” nhẹ làm mất hứng. Điểm Mi dựng thẳng ngón tay nơi miệng, ra hiệu cho Tô Quyên im lặng. Cả hai cùng nhìn thẳng một hướng. Giữa đường lộ tấp nập xe qua lại, ở bên kia đường, Kỳ Long đang hỏi chuyện gì đó với một người đàn bà. Chắc ảnh hỏi nhà.

Hỏi xong là Kỳ Long đi sâu vào một con hẻm. Điểm Mi đa nghi. Lạ thật! Tháng trước, mình và ảnh còn quen nhau, hai người đi suốt trên con đường này, sao chẳng nghe ảnh đoái hoài đến nhà ai, giờ ảnh vào đó để làm gì? Lạ thật! Giờ này đang là giờ làm của ảnh. Nghi quá!

- Kỳ Long? Mà còn quan tâm đến gã sao? - Tô Quyên hỏi, giọng khó chịu.

Suy nghĩ một tí, Điểm Mi vội trao nhanh túi đồ cho Tô Quyên, rồi hấp tấp băng qua đườg:

- Cầm lấy! Tao đi có chút việc.

Tô Quyên kêu với theo:

- Ê, kệ người ta! Mà đi theo làm gì?

Vừa chạy, Điểm Mi vừa ngoái lại:

- Mà về trước đi, tao đi theo kẻ đã làm tao đau khổ, biết đâu gã còn giấu tao điều gì.

Điểm Mi đã băng sâu vào con hẻm, Tô Quyên chỉ biết đứng nhìn theo. Đã chia tay mà vẫn còn quan tâm nhau. Hừ! Mình biết lắm mà. Ngoài miệng Điểm Mi nói chia tay chứ trong người nó vẫn còn yêu Kỳ Long nhiều lắm. Con người sống ở đời, đúng là nhớ rất dai, họ có thể quên, có thể xóa mờ, tiêu hủy nhiều

thứ một cách dễ dàng, nhưng đối với tình yêu, dù cho ta có hạnh phúc, vui vẻ đến chừng nào, đau khổ, giận dữ hận thù đến đâu, thì chúng ta vẫn không dễ quên hay đoạn tuyệt nó.

Kỳ Long đẩy hàng giậu làm ngõ sang một bên. Hồi hộp, căng thẳng bao điều rối rắm... Vào một buổi tối ở vũ trường X cách đây khoảng ba ngày, anh đang ngồi uống rượu giải buồn về chuyện giữa mình với Diễm Mi. Chén rượu cuối cùng đã thấm, anh đi chệnh choạng ra về. Khi đến đầu cổng thì bất ngờ có cặp tình nhân đi vào. Nếu không có mùi hương hoa đào gợi nhớ bao kỷ niệm xưa, nếu anh không quay lại nhìn cặp tình nhân ấy, thì anh không thể không giật mình. Hình dáng ấy... và nhất là khi người con gái xoay qua cười lẳng lơ với khách thì anh càng thấy rõ và nhận định hơn. Người con gái ấy... Nhã Loan... Đích thực là Nhã Loan. Nàng đã trở về. Đang đồng tình cho gã đàn ông râu ria bồm xồm đi bên cạnh giở những động tác sàm sỡ. Cả hai đi về phía dãy phòng tối om nói ra đằng sau vũ trường X.

Kỳ Long bừng tỉnh khỏi cơn say. Anh chạy đuổi theo, nhưng ra đến nơi thì mắt bóng nàng. Mấy ngày nay, anh bỏ tất cả công việc, tất cả cuộc họp quan trọng, anh cố theo dõi và dò la tin tức. Cuối cùng đây là nơi anh tìm. Căn nhà lá rách ở sâu trong xóm. Chủ nhân căn nhà này. Hy vọng...

Tiếng võng kêu cọt kẹt, nhà tối om lại kín mít, toàn là mùi thuốc ngọt ngọt.

Nhã Loan đang nằm, một tay gói đầu, tay cầm điều thuốc, miệng nhả những làn khói vo tròn, mắt nhìn lên trần nhà mù mịt, hai chân buông thõng xuống đất, dáng điệu bất cần đời.

Bỗng cánh cửa mở toang ánh sáng lùa vào làm nàng chói mắt ngồi bật dậy.

- Hả!

Điều thuốc trên tay Nhã Loan buông rơi xuống. Ngoài cửa... ngoài cửa... Hoảng sợ, Nhã Loan luống cuống chạy ào ra cửa sau rồi vấp phải thau nước, té nhào xuống đất lăn cù. Nàng co giò định đứng lên chạy tiếp thì... Không kịp nữa rồi! Chậm mất rồi! Đến khi đứng dậy, nàng đã bị bắt, bị vòng tay Kỳ Long giữ chặt. Anh xoay nhanh người nàng lại đối diện với mình. Hai khuôn mặt. Hai ánh mắt. Cuộc hội ngộ. Sự trở về. Em... anh...

- Tại sao? Tại sao?

Bao nhiêu xúc động, bao nhiêu ghen ngào... trong phút chốc không sao nói thành lời Thời gian tĩnh lặng dần dần trôi... Ngồi trên gò đất cao ngắm những thửa ruộng xanh rờn, xa xa những biển lúa ngập chìm trong sóng gió...

Híc híc... Tiếng khóc của Nhã Loan.

- Đó là tất cả những gì về em sống trên đất Mỹ. Vừa đói khát, vừa nhục nhã nên em không dám về nước.

- Lúc em nói lời chia tay anh để đi theo gã ấy, anh có dặn em, nếu qua ấy sống không hạnh phúc thì hãy về với anh, sao em không về?

- Khi em biết mình bị mắc lừa, bị hại là em định về nước ngay, nhưng không được, tiền đâu mà về? Đó là chưa nói khi gã súc vật kia cướp đời trinh trắng của em xong, là gã nhanh chóng chuyển giao em cho đứa bạn của gã kinh doanh vũ trường. Thế là em từ một cô gái bình thường với tâm trạng xuất giá theo chồng, chuyển thành gái điếm, ngày ngày tiếp khách đưa tình, đầy túi nhục ê chề. Trong khi ấy, cha mẹ, bà con ở quê nhà lúc tiễn đưa em đi, luôn nói những lời lấy làm nở mặt. Nếu em về với thân xác như thế, họ sẽ cười cho, mất mặt, nhục nhã... Nên em quyết định ở lại bên ấy làm bất cứ cái gì để sống. Hàng tháng, cứ gửi vài trăm đô về cho cha mẹ nhằm qua mắt mọi người.

Nhã Loan thút thít sống mũi khi nghĩ về những ngày tháng mình đang sống.

- Em về đây được mấy ngày, em không dám về gặp ba mẹ. Anh giấu giếm em nghe. Đợi khi nào yên chuyện rồi em mới dám về Còn nếu không, nhục nhã lắm, mặt mũi nào nhìn mọi người.

- Thế em về đây bằng cách nào?

Cái gã súc vật ấy vì tính làm ăn mờ ám gì ở Việt Nam này, nên chuyển em về đây.

Ngồi nãy giờ nghe tình cảnh của Nhã Loan, lòng Kỳ Long nóng bừng như lửa đốt. Anh căm ghét bọn buôn người, kinh doanh thân xác phụ nữ để kiếm lợi. Coi mạng người như món hàng trao đổi, lợi dụng và vận chuyển đến cùng cực. Tưởng chừng như nếu cái gã hại Nhã Loan kia có mặt ở đây, hoặc anh biết được ở đâu, thì anh tới xé xác hấn ngay cho hả dạ.

Kỳ Long tức giận..

- Cái gã súc vật đã lợi dụng lúc gia đình em gặp khó khăn, khuyến dụ cầu hôn em, đưa em qua bên ấy để rồi hại em là ai? Tên gì? Em nói ra, để anh tố cáo để cho nó đi tù mục xương.

- Em... em... em không biết - Nhã Loan sợ hãi, hết hồn - Khi em... em qua bên ấy mới biết tất cả... lai lịch hấn có nhiều vấn đề là giả tạo.

Kỳ Long kích động nắm lấy hai vai Nhã Loan nói như hét:

- Sao em lại nói không biết được? Vậy chắc em có nắm một ít về hang ổ của chúng, hay có chứng cứ gì về hoạt động làm ăn trái phép của gã.

- Không... - Kỳ Long càng hỏi, Nhã Loan càng sợ hãi lắc đầu như chong chóng. Nàng bật khóc òa - Em không biết. Thân em như nhóp rồi, anh hãy để em chết cho xong.

Nàng khóc, nước mắt nàng chảy dài. Kỳ Long cảm động, anh đưa tay gạt nhẹ dòng lệ chảy dài trên má của nàng. Một chút tình yêu ngày xưa chợt vọng về.

- Em chết rồi bỏ anh cho ai, còn ba mẹ em nữa. Sao em không nghĩ?

Kỳ Long ôm Nhã Loan vào mình. Anh vuốt lên mái tóc nàng, vỗ về nàng. Diễm Mi xuất hiện làm anh giật mình. Nàng đứng đó từ khi nào anh không biết, nhìn anh trần trụi.

- Thì ra là thế! Tôi tưởng vì anh Thành Nhật nói nặng lời với anh nên anh bị kích động nói lời chia tay tôi, nhưng giờ tôi đã hiểu. Không phải thế - Diễm Mi chỉ thẳng tay vào mặt Nhã Loan xẵng giọng - Đồ dối trá! Vì người tình cũ của anh trở về nên anh mới vậy. Nói anh là đồ tồi không có gì là quá nặng. Khi người tình bỏ đi thì anh nói yêu tôi, nhưng khi cô trở về là viện cớ nói tiếng chia tay tôi để quay lại. Đồ tồi

- Diễm Mi! Em hãy nghe anh nói!

Gạt nước mắt, Diễm Mi quay đi gấp, nàng không muốn nghe, không muốn thấy thêm cảnh đau đớn này nữa. Đi thôi? Một sự thật sờ sờ trước mắt không còn gì để nàng luyến tiếc ở lại đây nữa.

Kỳ Long thừa nhận trong lòng có Nhã Loan thì mình chỉ kẻ thứ ba đứng bên lề, đứng lén lút xem và nghe họ nói yêu nhau, xem họ vui mừng hạnh phúc trở lại.

Kỳ Long buông Nhã Loan, anh chạy đuổi theo nắm tay Diễm Mi. Anh không ngờ Diễm Mi cũng có mặt ở đây. Nàng đã nghe tất cả. Nếu không giải thích thì anh dễ mất nàng mãi mãi. Khi tay anh vừa chạm vào tay nàng thì bị Diễm Mi hất vù ra.

- Tôi không muốn nghe! - Diễm Mi giận dữ nói trong nước mắt - Tôi thù anh, tôi ghét anh, tôi giận anh. Tôi tự trách mình sao quá yêu anh, lúc nào cũng hạnh phúc khi có anh bên cạnh. Đồi bại, hôm nay tôi ngỡ ra bộ mặt thật của anh.

Anh lừa dối tôi, anh phụ tình tôi, tạo cho tôi càng đau khổ hơn. Anh hãy ở lại với Nhã Loan, người tình cũ của anh đi. Xin lỗi! Chào anh!

Đau khổ, khó xử, ghen lòi, đó là tất cả những gì của một tâm trạng rối rắm đang giày vò trong người Kỳ Long. Anh vùng vằng bàn tay, giậm chân thình thịch xuống đất rồi đá lung tung tất cả thau thùng đựng nước chung quanh. Tại sao càng ngày càng có nhiều chuyện xảy ra khiến Diễm Mi và anh càng hiểu lầm nhau.

- Xin lỗi! Tại em... Tại em, nên...

Kỳ Long bình tĩnh lại. Anh trấn an Nhã Loan. Rồi từ từ anh sẽ giải thích cho Diễm Mi. Mình có tốt gì với Nhã Loan trước mắt nàng, thì trong lòng vẫn coi đó là tình cảm ngày xưa còn vương vấn lại, giúp nàng có được một phần nào lạc quan sống ở đời, đừng buông xuôi theo ánh đèn mờ.

- Chuyện giữa anh và Diễm Mi, em không có lỗi gì.

- Thôi, anh không yên tâm để em ở đây một mình. Nhà cửa anh cũng mới xây sơ sài lại, nhưng đủ chỗ cho em, mẹ anh và anh. Em hãy tới ở tạm nhà anh, từ từ kiếm một việc khác làm, anh không muốn em làm vũ trường nữa. Anh sẽ bỏ tiền chuộc.

- Em... em... - Nhã Loan bứt rứt. Nàng cúi đầu, không dám ngó trước nghĩa cử của Kỳ Long dành cho mình bởi ngày xưa. Em là cô gái từng có lỗi với anh, sao anh không trách gì mà lại quan tâm, che chở, Kỳ Long không đáp. Anh không quan tâm sao được. Cả Diễm Mi lẫn Nhã Loan hai cô gái đều đi vào cuộc sống tình yêu của anh. Cả hai đều có một thời được anh yêu hết lòng, nhưng vì sóng gió nên đã đẩy đưa mỗi người ở một hoàn cảnh...

Nhã Loan giờ đối với anh chỉ còn tình thương bại. Còn ở Diễm Mi là cả một sự hiểu lầm, biết sao giải **thích cho vừa**.

Đừng buồn nữa Diễm Mi! Người ta đã bạc tình đến thế thì mày cũng nên quên Tô Quyên an ủi Diễm Mi sau khi nghe nàng kể cho nghe sự trở về của Nhã Loan bên Kỳ Long.

- Trong cái rủi cũng có cái may. May là giữa mày và gã không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra, chứ nếu không, thua thiệt nhiều nhất có thể là mày.

- Tao mệt quá...

Càng nghĩ đến Kỳ Long, Tô Quyên càng bực mình thay cho Diễm Mi.

- Mà y hiền đó! Chứ tao hả... lúc ấy tao có mặt sẽ cho hai kẻ đó một trận nhục nhã không biết đường thoái lui. Nhất là gã Kỳ Long. Nhưng không cần, chê mày, gã lại gặp con diễm. Đáng đời! Gã ra đường mà gặp tao thì tao sẽ la ó lên cho nhục mặt.

- Mày đừng nói nữa! - Diễm Mi ôm chặt đầu vì đau nhức - Tao cũng nhục lắm, mày có biết không? Kỳ Long thà chấp nhận sự trở lại của Nhã Loan với thân phận nhục như chứ không cần tao.

Tô Quyên không nói gì nữa. Diễm Mi đang đau khổ, nên giữ cho nó một sự yên tĩnh trong tinh thần có lẽ hay hơn. Tiếng bà Hồng giúp việc từ ngoài sân chạy vào báo rộn rã (biết mình có thai nên Tô Quyên muốn thêm vú Hồng làm bớt việc nhà).

- Cô chủ, cô Diễm Mi! Cậu chủ từ Mỹ về rồi.

Tiếp theo lời vú Hồng là Thành Nhật, một tay cầm va li, một tay cầm chiếc áo vest bước vào nhà.

Tô Quyên vui mừng. Nàng chạy tới ôm lấy chồng.

- Còn tuần nữa anh mới về, sao anh về sớm vậy? Lại không báo em lấy xe ra sân bay đón.

Thả phịch cái va li xuống đất. Không nói không rằng. Công việc đầu tiên là Thành Nhật hôn âu yếm lên trán Tô Quyên rồi sau mới nói:

- Anh muốn tạo cho em sự bất ngờ và khỏi mắc công đưa đón cực khổ. Và lại, em đang có thai, làm việc nhiều không tiện ở bên Mỹ khi nghe em báo có thai là anh mừng quá. Anh thu xếp công việc nhanh để bay về với em đây. Để anh coi...

Thành Nhật lại quỳ xuống dưới chân Tô Quyên, anh xoa tay lên bụng vợ. Cử chỉ của kẻ làm đủ chuyện xằng bậy bên ngoài nhưng vẫn mong có một mái ấm gia đình để vui vẻ hạnh phúc, một người vợ hiền bầu bạn tâm sự và đứa con thơ gọi cha gọi mẹ, an ủi niềm vui tuổi già.

- Anh sắp làm cha rồi. Bé bi, hãy đạp chân cho ba biết nào. Lêu lêu...

Cái dáng điệu nôn nóng có con của Thành Nhật làm Tô Quyên cười:

- Con mới có sáu tuần, biết gì mà anh bảo nó đập. Diễm Mi! Mà nhìn anh, buồn cười chưa kìa.

- Ờ... ờ...

Diễm Mi "ờ" cho có lệ. Đang buồn trong người, chứng kiến cảnh hạnh phúc của người khác thì buồn hơn chứ vui sao nổi:

Nãy giờ quên khuấy Diễm Mi, may nhờ có tiếng gọi của Tô Quyên, Thành Nhật mới nhớ. Anh đứng lên, chi tay xuống chiếc va li và đưa luôn chiếc áo vest đang cầm trên tay cho vú Hồng đem về phòng.

- Diễm Mi! Anh có mua quà cho em đó.

Tương là Diễm Mi sẽ cười vui, nhưng đáp lại, Diễm Mi không hé môi. Nàng lảng khuôn mặt sang bên như bất cần. Trong sự đổ vỡ tình yêu giữa mình và Kỳ Long có sự nhúng tay cản trở của anh Hai Thành Nhật Thái độ của Diễm Mi làm Thành Nhật khó chịu.

Tô Quyên ghé tai vào nói khẽ với chồng. Nghe xong, Thành Nhật kêu:

- Em cũng nên quên thằng Kỳ Long đó đi. Ngay từ đầu, anh đã nói thằng ay không tốt rồi mà em không chịu nghe. Giờ bị nó phụ bạc, vỡ chuyện, đâm ra đau với buồn:

Đáp lại lời Thành Nhật, Diễm Mi lạnh lùng. Em như thế này, anh vui lắm có phải không? Em chúc mừng anh! Anh thành công, anh thắng lợi rồi.

- Diễm Mi! Mà nói gì kỳ vậy? - Tô Quyên không hiểu ý của Diễm Mi – Anh Thành Nhật có ý khuyên mà đừng vì kẻ phụ tình ấy mà buồn rầu đau khổ, mà phải vui lên anh có nói gì đâu mà mà nói thành công với thắng lợi?

- Đúng! Chính anh là người đàn nói những lời khiến Kỳ Long mặc cảm, tự ái, bị tổn thương nên cắt đứt quan hệ với em. Nhưng tại sao em không hiểu là anh đang giúp em, thương em, lo lắng cho em, anh đã vạch trần bộ mặt giả nhân, lợi dụng của hắn. Hắn yêu em ư? Cũng chính vì yêu em, nên vừa mới chia tay em, nó đã quay về với Nhã Loan, người tình cũ của nó, bỏ em ngồi buồn xo xó ở đây.

- Anh bất luận em có vui hay buồn. Anh sắp làm ăn lớn, chị dâu em mang thai, đó toàn là tin vui. Em nên cắt cái bản mặt thất thế như cái bánh bao thiêu ấy đi. Xui lắm!

Không biết có nghe rõ không, sau khi Thành Nhật vừa dứt lời, Diễm Mi làm ngơ bỏ đi về phía cầu thang. Lên được nửa số bậc thì đụng vợ chồng ông Thành

Minh đi xuống. Họ lướt qua người Diễm Mi mà không hỏi han gì. Họ xuống vui mừng với Thành Nhật là chính

- Sao về sớm vậy? Xong công việc chưa, mà về?

- Dạ rồi!

Bye Mi!

Đây là lần thứ ba Mako chào Diễm Mi trước khi anh ta ra về. Đáp lại, cả ba lần Diễm Mi có ba phản ứng. Lần thứ nhất, không phản ứng, lần thứ hai im lặng và lần cuối cùng là bây giờ, nàng quay mặt sang bên. Cử chỉ của nàng không phải chỉ dành riêng cho Mako mà còn cho cả nhà. Nhất là cha và anh Thành Nhật.

Mục đích họ đưa chàng trai người Mỹ mắt xanh da trắng này về nhà là để làm mai cho mình chứ bàn công việc hầu như rất ít. Làm mai, bàn chuyện tình đương lúc nàng vừa khủng hoảng tinh thần, chia tay Kỳ Long là một vết thương nặng không phải ai cũng là bác sĩ giỏi có thể chữa lành cho Thành Nhật, Tô Quyên vừa tiễn Mako ra về thì ngay tức khắc, ông Thành Minh quay phắt qua mắng Diễm Mi:

- Diễm Mi! Sao con lại có thái độ lạnh lùng như thế đối với Mako, bạn làm ăn với anh con được?

- Không phải con lạnh lùng mà là con không phản ứng. Ba biết mà, ba và anh Hai bắt con phải có mặt ở đây không phải là thể hiện sự nồng nhiệt mến khách, nghe cả nhà bàn chuyện làm ăn mà cốt ý quảng cáo con, làm mai anh ta cho con. Đó là chuyện con không thể chấp nhận được.

- Tại sao không? - Ông Thành Minh quát - Cho dù con không chịu đi nữa thì cũng phải có thái độ vừa phải nào đó với khách để thể hiện nề nếp nhà ta. Đó là chưa nói, con là người có học.

Bà Phượng Nga ngồi cạnh chồng nói đỡ cho Diễm Mi. Bà sợ ông nổi nóng rồi đánh con bé thì khổ.

Nghe Thành Nhật quảng cáo, ông rất ưng ý làm mai Mako cho Diễm Mi, nhưng Diễm Mi lại không chịu. Chuyện tình yêu không thể ép con cái được.

Hơn nữa mấy ngày qua đâu phải bà không biết chuyện gì xảy ra ở Diễm Mi. Đã một lần tự tử suýt chết, bà sợ lắm rồi. Giờ la nó, nó nghĩ quần nữa thì khổ.

- Thôi mà... mấy ngày nay con nó gặp toàn chuyện buồn nên không phải với khách cũng phải thôi? Nó còn nhỏ, từ từ sau này nó chín chắn hơn rồi tính. Và lại, nó cũng sắp qua lại bên ấy, tiếp tục đi học rồi.

Nghe lời này, ông Thành Minh nguôi giận một tí.

- Bà lúc nào cũng bênh nó. Rõ là con hư tại mẹ.

Vuốt được con giận của chồng xong, bà Phượng Nga lại quay qua giục Diễm Mi:

- Diễm Mi! Con mệt thì hãy về phòng nghỉ đi. Chớ đừng nghĩ nhiều mà buồn nghe con.

Diễm Mi chán nản về phòng. Trái qua sự đổ vỡ tình yêu vừa rồi, nàng sợ tình yêu lắm, chẳng ham muốn có nó nữa. Hai lần thất bại, hai lần đau khổ. Bề khổ tình yêu như quanh quần bên nàng. Về phòng còn chưa kịp nằm xuống nệm thì cửa phòng gõ liên tục và tiếng anh Hai Thành Nhật gọi rất gấp, rất giận dữ:

- Diễm Mi! Diễm Mi! Em ra đây, anh bảo.

Khi cánh cửa còn chưa kịp mở to thì đã bị cánh tay anh Thành Nhật gạt mạnh sang bên. Anh quát Diễm Mi như sấm, không tiếc lời. Tại sao mà kỳ cục như vậy? Tao đã bảo mày bao nhiêu lần rồi, Mako là bạn thân của tao, rất quan trọng trong việc là ăn của tao, dù trong người mày có buồn gì thì cũng phải tỏ thái độ niềm nở trước mặt nó một tí chứ, tại sao lại khiếm nhã như thế? Có phải mày muốn tao táng gia bại sản thì mày mới vừa lòng? Mày định trả thù việc tao nói nặng nói nhẹ với Kỳ Long.

- Anh Nhật...

Không phải tiếng của Diễm Mi. Tô Quyên tiễn Mako giờ mới xong, nàng đưa phong bì cảm ơn tay cho Diễm Mi:

- Diễm Mi! Bưu điện vừa gửi thư của em cho chị. Thư bên Mỹ. Chắc trường kêu em về nhập học trở lại.

Tiếp theo, Tô Quyên quay qua nói lời công bằng với chồng. Bởi nàng đã biết trong sự chia tay, tan vỡ tình yêu giữa Diễm Mi và Kỳ Long, nguyên nhân chủ yếu, hung thủ chính là chồng của mình.

Riêng anh, anh Nhật. Em nghĩ đã đến lúc anh thôi ngay cái việc vô lý ấy đi, nên để tự Diễm Mi quyết định chuyện tình cảm của nó có lẽ hay hơn. Anh can

thIỆP VÀO THÌ NÓ CÀNG ĐAU KHỔ. Vừa qua, chỉ vì một vài lời nói của anh thôi mà đã khiến nó phải tự vấn, suyt chút nữa bỏ mạng, tinh thần suy sụp. Như vậy còn chưa vừa lòng anh hay sao?

Đang tức giận Diễm Mi, nghe vợ lên mặt với mình, Thành Nhật quạu luôn Tố Quyên:

- Đây là chuyện làm ăn của anh, em biết gì?

- Chuyện làm ăn của anh, tùy anh quyết định. Nhưng theo em thấy và khuyên anh, đừng nên lấy chuyện tình cảm của em gái mình ra làm bàn đạp để quyết định chuyện làm ăn của mình.

Nói xong là Tố Quyên thở hổn hển, nàng đưa tay ra sau đập vào hông thành thịch. Nàng mang thai, thai bắt đầu hành. Thành Nhật tức giận, anh định tát Tố Quyên một bạt tai, nhưng thấy nàng thế liền kèm lại kịp lúc. Lỡ quá tay sẽ ảnh hưởng cả mẹ lẫn con. Anh nghiêng gằm lên rồi bỏ đi.

- Hừ...

Nhìn Thành Nhật dửng dăng bỏ đi, Tố Quyên tự hỏi: liệu rằng mình có sai lầm khi mà những chuyện xấu của anh bấy lâu giấu giếm giờ dẫn lộ ra?

Diễm Mi, cả hai đây tâm sự phiền não cả hai cùng thở ra một mội: Diễm Mi khép cửa phòng lại. Tố Quyên lắc đầu nói không thành lời, cũng không biết gì để giúp Diễm Mi đây. Rõ ràng tình yêu có khả năng làm biến đổi hình dạng người.

Qua một lần đau, Diễm Mi xuống thần sắc thấy rõ, chẳng khác gì cánh hoa sau cơn bão tố đã bị vùi dập hoặc trơ trọi cánh. Nó không buồn nói chuyện, suốt ngày cứ ở riết trong phòng, gia đình và người tình đã khủng bố tinh thần nó. Mong là thời gian đi học, sẽ giúp Diễm Mi chữa lành vết thương lòng, quên lãng chuyện ngày qua để lấy lại hình ảnh cô bé nhí nhảnh nghịch ngợm, thông minh ngày nào.

Nhã Loan nhẹ nhàng bước đến từ phía sau lưng Kỳ Long. Anh đang nghiên cứu hồ sơ bản vẽ gì đó, rất say mê bên ngọn đèn bàn nhỏ xíu. Tay anh cầm cây bút chì vẽ chi tiết từng đường nét, từng kích thước con số

- Anh đang kiểm tra bản thiết kế?

Có tiếng nói của Nhã Loan bất ngờ từ đằng sau, Kỳ Long hơi giật mình một tí rồi xoay lại.

- Ủ, anh kiểm tra lại bản vẽ mặt hàng giày TX mới này lần cuối để chuẩn bị cho sản xuất. Mặt hàng chủ lực của công ty "Shoes".

- Vậy anh làm đi. Em ra, em không làm phiền anh nữa.

- Không sao, xong rồi!

Kỳ Long gạch gạch thêm vài đường rồi ngưng bút, xếp bản thảo bỏ vào xấp hồ sơ. Anh đưa cả xấp hồ sơ lên cho Nhã Loan xem và nói với nàng một cách rạng rỡ, phấn khởi:

- Đây, anh nói cho em biết nhé. Từ đây cho đến lúc ra mặt hàng mới, nếu không có chuyện gì bất trắc đáng tiếc thì với bản vẽ này, anh có đủ tiền tặng cho em, để em về sống với gia đình có cơ viện ra một lý do hợp lý nào đó cho mọi người tin. Họ sẽ không nghi ngờ, không nói gì khiến em phải mặc cảm cả.

Trong khi Kỳ Long nói với niềm vui phấn khởi thì Nhã Loan nghe cay xè ở mũi. Nàng không kìm nổi xúc động trước tình cảm của Kỳ Long dành cho mình.

- Để chuộc thân em, anh phải vay nợ ngân hàng. Giờ, để em yên tâm về với gia đình, anh lại thức suốt đêm cực khổ... Anh...anh tốt... Còn em... còn em... Nhã Loan nức nghẹn. Biết nàng sắp khóc, Kỳ Long vội khóa lấp:

- Em không được khóc. Anh không muốn thế. Đây là chuyện vui, em phải vui lên.

Đưa tay gạt lên mắt, Nhã Loan thấy tay ướt.

- Em vui lắm, tại em xúc động nên khóc thôi

Kỳ Long áp cánh tay lên vai Nhã Loan, như truyền cho nàng niềm tin, tình cảm, hơi ấm cuộc đời, sự yên tâm. Đó là tất cả những gì anh muốn dành cho nàng. Dù không còn yêu như ngày xưa, nhưng tình cảm vẫn tràn đầy.

- Hứa với anh, sau khi về với gia đình là em phải lạc quan, không mặc cảm, buông trôi mà phải sống bình thường vui vẻ như bao người khác. Em hứa với anh chứ, Nhã Loan?

- Em... em... Anh... - Nhã Loan nức nghẹn ứ Kỳ Long? Bản thảo ấy quý giá như thế, anh phải cất cho kỹ nhé. Có lẽ do quá kích động nên Nhã Loan không giữ bình tĩnh lời nói cũng nên. Buột miệng nói xong một câu nói là nàng lúng túng,

không dám nhìn trực diện vào Kỳ Long, hai mắt nàng nhắm nghiền với bao cảm xúc.

Và trong giây phút ấy, Kỳ Long cũng thế. Anh hiểu, anh cười lại tỏ ra bình thường.

- Ừ, anh biết. - Anh nắm vai Nhã Loan xoay khuôn mặt nàng về phía mình: Đừng nghĩ ngợi gì hết. Hãy vui lên! Ở nhà anh được hai, ba tuần gì rồi mà chưa vào phòng anh. Em xem phòng anh như thế nào? Đúg! Nhã Loan nhủ. Nàng đảo mắt nhìn quanh. Một bàn làm việc, có đồng hồ hình quả lắc treo tường. Chung quanh trang trí rất nhiều tranh ảnh. Đây là những tác phẩm của Kỳ Long. Đã một thời biết anh, nên Nhã Loan không lạ gì tài vẽ tranh của Kỳ Long. Rất đẹp! Vẽ tranh giấy thường, lụa, và có cả tranh sơn dầu. Đến bức tranh cuối cùng làm Nhã Loan khựng người lại. Một bức tranh được lồng khung cô mắt kiếng rất công phu. Phác họa hình một cô gái tóc bạch kim, tay cầm đàn ghi-ta đang nhún nhảy theo điệu nhạc. Không lạ gì đây là Diễm Mi.

Nhã Loan vân vê quanh viền bức tranh ấy. Nàng nhớ lại ngày xưa, Kỳ Long có hứa sẽ vẽ cho nàng một bức tranh để chứng nhân tình yêu của anh dành cho mình. Song, anh chưa kịp vẽ thì chuyện không may xảy ra. Và lại lúc ấy, nàng cũng chưa yêu Kỳ Long cho lắm, dù rằng tình cảm của anh dành cho mình rất tha thiết. Nàng cũng ơ hờ không nhắc. Giờ nghĩ lại thấy tiếc. Phải chi ngày ấy, mình yêu anh sớm thì bây giờ...

Bây giờ nhìn bức tranh họa hình Diễm Mi, Nhã Loan cũng có thể hiểu được, Kỳ Long yêu Diễm Mi lắm. Yêu như từng yêu nàng.

- Bức tranh ấy, anh vẽ dành tặng cho Diễm Mi, nhưng chưa kịp tặng...

- Cũng tại sự trở về của em nên Diễm Mi mới hiểu lầm anh.

- Khờ quá! Anh đã nói không phải tại em. - Kỳ Long trấn an Nhã Loan - Thôi, giờ anh đói lắm rồi. Em đi chợ cho anh ăn cái gì nào? Có phải món canh dòm?

- Vâng, vâng! Em đi dọn cho anh.

Nhã Loan đi vội về, phía cửa. Trong bộ quần áo đơn sơ, Nhã Loan hiện ra trong mắt Kỳ Long bây giờ là một cô gái bình thường, dần đã như bao cô gái khác. Không quý phái sang trọng như ngày xưa, không buồn đời, lẳng lơ như ở võ trường. Nề nếp gia đình hình thành nên dáng con người, và có một điều Kỳ Long thầm tiếc: khoảng thời gian chưa yêu Diễm Mi, anh tha thiết cầu khẩn Nhã Loan trở về, nhưng hình bóng nàng vẫn biệt tăm ở phương trời xa hoa kia.

Giờ, anh đã yêu Diễm Mi, Diễm Mi đã đem cho anh nguồn sinh lực mới, sức sống mới, đã có lúc anh để hình ảnh Nhã Loan ngoài tâm trí mình. Nếu không có sự ngăn cản của Thành Nhật thì anh và Diễm Mi sẽ không giận nhau. Và nếu không có sự trở về của Nhã Loan, thì anh và Diễm Mi chưa hẳn đã chia tay nhau. Nhã Loan! Em về làm gì khi anh đang hạnh phúc bên tình yêu mới, khiến anh phải trào dâng niềm thương hại, quá khứ xưa trở lại, Anh cảm hôm nào gọi trao làm anh khó xử. Diễm Mi và em sẽ là nỗi khổ mới trong anh.

Khi đi gần đến cửa thì Nhã Loan sực nhớ điều gì, nàng xoay lại nói thêm:

- À? Lúc này em đi chợ có gặp Diễm Mi. Tụi em nói chuyện bình thường thôi. Diễm Mi nói ngày mai cô qua Mỹ tiếp tục việc học, nên hôm nay đi mua sắm ít đồ. Dù gì... anh cũng nên gặp mặt cô ấy lần cuối đi.

Nhã Loan không chỉ nhớ lúc đi chợ gặp Diễm Mi không đâu, nàng còn nhớ khi mình vừa xách giỏ đồ ra khỏi chợ thì chiếc xe Thành Nhật chạy tới chặn ngang trước mặt. Sau đó nàng nghe theo lệnh, ngồi lên xe và đi theo gã ta. Gã ta đưa nàng ra tận bãi biển, nơi không một bóng người để gặp thêm một người nữa. Người ấy, Nhã Loan quá ấn tượng trong tận khối óc....

- Chào ông chủ!

Nhã Loan chào ông chủ Mako. Trong bộ trang phục toan trắng, đeo kính đen, Mako đứng chống tay lên đầu chiếc Toyota cũng màu trắng. Thấy Nhã Loan, Mako không đáp mà liếc sang nhìn Thành Nhật ra hiệu. Thành Nhật hiểu ý ôn tồn với Nhã Loan:

- Tôi sai cô đánh cắp bản vẽ của Kỳ Long, cô thực hiện chưa?

Nhã Loan ấp úng không trả lời được.

- Tôi... tôi là không được.

- Hứ! Cô chưa tìm ra ra chỗ nó cất bản vẽ, hay là nó cất bản vẽ ở công ty?

- Không. Tôi đã tìm thấy và biết chỗ ảnh cất.

- Hứ?

Thành Nhật trừng mắt. Cái đôi mắt làm Nhã Loan cảm thù nhất. Năm xưa, chính hắn đã lợi dụng nước đục bèo cò, chôn đời nàng vào vũng bùn ờ nhục.

- Thế tại sao cô chưa hành động? Có vấn đề gì?

- Anh ta... quá tốt đối với tôi nên tôi không thể hại anh được.

Tiếng Thành Nhật lạnh đanh:

- Cô còn yêu nó?

Từ trong túi, Thành Nhật rút la xấp hình chìa ra trước mặt Nhã Loan. Đó toàn là những tấm hình cảnh nàng khóa thân khi tiếp tình cho khách ở bên Mỹ do Thành Nhật chụp và một phần Mako cung cấp.

Thành Nhật uy hiếp:

- Cô biết số phận mình như thế nào khi tôi tung số hình ảnh này đi khắp nơi? Và cha mẹ của cô nữa. Họ thấy được, không biết phản ứng sao? Chắc cô không muốn họ chết theo cô chứ.

Nhã Loan hoảng sợ đứng không vững chiếc giỏ đựng đồ ăn của nàng rơi cái bịch xuống cát. Và nàng càng hoảng sợ hơn khi ngay lúc ấy, Mako bật con dao xếp trên tay. Con dao chuyên rạch mặt và hành khảo những cô gái không nghe theo lời hắn.

Nhã Loan rùng mình:

- Đừng... đừng... Tôi làm, tôi làm.

- Hả! Nói lớn lên! - Thành Nhật quát.

Nhã Loan làm theo như cái máy. Nàng hét như xé toạt bầu trời, đánh bạt cá con sóng trên biển Đông.

- Tôi làm!

- Thời hạn diễn ra hội chợ hàng thương mại không còn nhiều đâu. - Thành Nhật nhục mạ không tiếc lời - Cô phải ghi nhớ lời tôi Thân phận cô bây giờ là điếm chứ không phải hoa khôi của trường như ngày xưa đâu Trong mắt tôi, điếm thì chỉ biết bán tình và phục vụ tình, chứ làm gì có quyền yêu như bao người khác.

Thành Nhật vung tay bóp vào cổ Nhã Loan, đay nghiến:

- Cô còn nhớ những lời của tôi nói vào những ngày đầu tiên cô qua Mỹ hay không?

Tôi cố tình đưa cô qua, đoạt cô từ tay Kỳ Long để hả dạ trong lòng, bởi nó lúc nào cũng hơn tôi. Và tôi hại cô cho đến chết về cái tội cô từ chối tình yêu của tôi, đi theo thằng Kỳ Long.

Nhìn Nhã Loan đau buốt ở cổ bởi cái tay siết chặt, nàng tưởng mình sắp tắt thở. Thành Nhật bỏ tay ra. Hắn tung xấp hình lên cao để nó rơi tứ tung trước mặt Nhã Loan. Gã nở nụ cười ranh mãnh sâu hiểm.

Đã từ lâu, Nhã Loan hiểu: Hấn không, còn là Thành Nhật bạn trai của mình ngày xưa nữa. Hấn hại nàng để dần mất Kỳ Long, nàng cũng có thể hiểu. Trên thực tế, khi gia đình đã chấp nhận giao mình cho hấn là có nghĩa số phận mình phụ thuộc vào hấn, nên mặc nó định đoạt, đặt chỗ sạch chỗ dơ nào cũng chịu. Thêm phần ngày xưa, mình cũng có những chuyện không phải với hấn, nên Thành Nhật hận thù, tàn nhẫn, độc ác với mình cũng phải thôi.

Trên đời này, không mới hận thù nàng sâu hiểm, tàn nhẫn, độc ác, khó hóa giải bằng sự hận thù trong tình yêu. Và cũng có thể hiểu tốt cho Thành Nhật một điều: may nhờ có hấn nên cha mẹ mình mới thoát cảnh nợ nần tù tội.

Trong mắt Nhã Loan, Thành Nhật vừa là án nhân vừa là ác bá. Còn hiện tại, những việc hấn làm khiến nàng không ngờ. Nó còn độc ác tàn nhẫn hơn cả loài thú: Hại Kỳ Long tan gia bại sản mới thôi. Ghê rợn!

Bỏ mặc Nhã Loan, hấn đi về phía chiếc xe của hấn. Trước khi đi, Thành Nhật còn thốt như ra lệnh:

- Bây giờ, cô hãy phục vụ cho chủ của cô đi!

Thành Nhật đã đi. Còn Mako. Gã là chủ. Gã đứng im lặng này giờ, con dao vẫn còn lúc lắc lên xuống nơi tay. Nhã Loan không dám cãi lời. Nàng bước những bước đi vô hồn đến bên Mako.

Không đợi lâu, hấn đẩy bật thân hình Nhã Loan ngã chúi lên thành xe, đôi tay vồ lấy thân xác nàng chẳng khác gì con thú vồ miếng mồi cho đến toi tả. Nhã Loan thụ động nghiêng chịu. Nước mắt không buồn chảy ra. Tất cả đều chết...

- Nhã Loan!

Bà Kỳ Châu gọi làm Nhã Loan tỉnh dậy:

- Con làm gì đứng gục ở đây? Mệt trong người hả?

- Dạ không. - Nhã Loan luống cuống một chút rồi bỏ đi - Con đi dọn cơm cho cả nhà.

Diểm Mi! Ở lại chơi thêm mấy ngày nữa. Chưa đến thời hạn vào nhập học, qua đó chi sớm, xa cha mẹ, cực khổ. Nhìn Điểm Mi lục đục thu xếp đồ bỏ

vào va li. Ngày mai con bé lên máy bay sớm qua Mỹ để tiếp tục chương trình học. Đáng lẽ thời gian còn một tuần nữa lận, nhưng Diễm Mi muốn đi sớm. Có lẽ nàng muốn đi cho khuất mắt nơi đây, cho khuất đi cảnh vật và con người từng làm cho nàng vui ngây ngất rồi bây giờ lại tuyệt vọng. Đi cho quên đi vết thương lòng, quên đi Kỳ Long.

Hết ông Thành Minh rồi đến bà Phượng Nga nài nỉ nàng ở lại mấy ngày nữa nhưng không được. Diễm Mi đã quyết định.

Nhìn cha mẹ, nhất là cha, ông cứ ở ngoài phòng khách, không có mặt ở đây. Mỗi khi thấy đi qua là ông lo lắng hỏi. Mấy ngày nữa đi? Khi đi, nhớ mang theo áo lạnh hay là ở lại đây thêm thời gian nữa, gọi điện qua bảo lưu việc học một tháng để đi cùng chuyến bay với mẹ mà luôn. Diễm Mi lắc đầu. Thật buồn cười. Nàng rút ra một câu nói: khi con mình ở gần thì cứ la mắng cầm đoán suốt ngày, khi con mình đi thì lại níu kéo, không nỡ cho đi, lo lắng, thương buồn.

Trong số người có mặt ở đây cô thêm Tô Quyên. Nhỏ vừa là bạn thân vừa là chị dâu nên rất hiểu Diễm Mi. Nhỏ đi thu xếp đồ cùng với Diễm Mi.

- Qua đó vừa học vừa thư giãn đầu óc, như vậy sẽ quên nỗi buồn mau thôi.

Diễm Mi gật đầu nhẹ đứng lên. Nàng đi về phía cửa sổ. Từ khi chia tay Kỳ Long, cái khoảnh khắc trầm tư, âu sầu, ít nói quanh quẩn trong người. Khi mọi người về phòng ngủ hết, khi bầu trời ngoài khung cửa sổ đã sụp đi rồi, thật khuya, khi tiếng xe ngoài đường thật thưa thớt, nàng lại một mình đứng tựa vào cửa sổ.

Ở lại thêm làm gì, có được ích gì đâu? Buồn lắm. Tấm màn hé rộng ra. Hả! Diễm Mi giật mình kéo phất lại. Kỳ Long! Anh đứng ở bên dưới. Anh... đang... đang chăm chú theo dõi mình qua khung cửa sổ. Một cảm giác phập phồng căng thẳng trời dậy. Diễm Mi vượt ngực thở hổn hển.

Ngồi trong phòng ấm cùng với chiếc áo len lông cừu dày thế này mà nàng còn thấy hơi lạnh, trong khi ngoài kia, gió thổi lồng lộng, lạnh cóng cả người, vậy mà Kỳ Long đứng dưới gốc trụ điện trong chiếc sơ mi, chiếc áo ngày đầu nàng gặp anh trong rừng Tà Cú mong manh ảnh sẽ không chịu vì rét, sẽ kiệt quỵ, ốm mất.

Kỳ Long! Anh đừng tạo cho em thêm cái cảm giác đau lòng và tội lỗi. Anh về đi! Về với Nhã Loan sẽ hay hơn là đứng ngoài đường chờ em như thế.

Hơn một giờ đồng hồ sau, Diễm Mi lại hé lộ tấm màn ra xem lại. Kỳ Long! Anh vẫn đứng đó, hai tay anh vòng lại trước ngực, người có vẻ cứ rũ vì lạnh. Anh chao đảo ngã vào tường nhà nàng. Tội nghiệp ảnh quá? Diễm Mi xúc động

để nước mắt vòn quanh. Làm sao đây? Mình phải đi xuống, đi xuống thôi. Xuống nói với ảnh một lời chia tay vĩnh viễn sẽ yên tâm hơn.

Nhưng... nhưng mình làm sao chịu nổi nỗi đau mắt mát này. Mấy ngày vắng ảnh, mình càng yêu ảnh nhiều hơn. Lúc nào quanh quẩn nơi đây, đều có hình ảnh Kỳ Long, người yêu của em.

Diễm Mi đẩy cửa bước xuống nhà bếp, gọi vú Hồng. Nàng nói khẽ với vú vài lời rồi trở lại phòng. Thời gian chờ đợi là thời gian hồi hộp nhất. Và cũng không lâu sau, vú Hồng bước vào phòng cho nàng kết quả.

- Rồi, tôi đã chuyển lời. Cậu Long hứa sẽ về cậu còn đưa cho. cô bức tranh này kèm theo lời: "Nếu cò còn một chút tình với cậu, thì xin hãy nhận và gìn giữ món quà chứa đựng tình người này " Diễm Mi mở bức tranh ra xem. Bất ngờ. Kỳ Long họa nàng. Hình nàng đi tham quan núi Tà Cú với đám bạn của Tô Quyên. Tay nàng ôm cây đàn nhún nhảy. Hình rất đẹp. Rất giống nàng. Có một câu nói của một nghệ sĩ nói rằng: " Nếu tâm của mình hướng về vật gì đó bằng tất cả thành ý, thì mình sẽ vẽ được bức tranh y như thật ". Hình như Kỳ Long dành cho mình bằng tất cả thành ý ảnh yêu mình cũng đâu kém gì mình yêu ảnh: Thế sao hai người lại phải xa nhau, chia tay nhau?

Kỳ Long! Giờ em đã hiểu, quên, chia tay người mình yêu sao khó quá.

Bên dưới bức tranh, Kỳ Long còn họa thêm bài hát lòng thơ hôm nào nàng đã hát

"Về đây nghe em, về đây nghe em

Về đây mặc áo the, đi guốc mộc

Kể chuyện tình bằng lời ca dao

Kể chuyện tình bằng nôi ngô khoai:

Diễm Mi, anh yêu em!

Nước mắt giờ trào ra không ngớt, không nén lại kịp. Diễm Mi vớ chiếc áo trên giường rồi chạy bay ra đường. Kỳ Long! Em ra với anh đây. Chờ em! Em sẽ đem áo cho anh, khoác lên người anh cho anh đỡ lạnh:

Ra đường rồi, Kỳ Long đâu không thấy. Anh đâu rồi, sao em không thấy? Anh đã về rồi sao, Kỳ Long?

Thần thờ, Diễm Mi lại bước chân trần vào nhà.

"Gió tốc bay mờ mờ xa khuất

*Anh đâu rồi, sao em chẳng thấy
Em tìm đâu giữa trời gió lạnh.
Bằng đôi chân trần, trái tim đau".*